

Melanie Harlow

Call Me Crazy

De Bellamy Creek-serie

1

Enzo

Er komt een dag in het leven van een man waarop hij ergens binnenkomt met hoop in zijn hart en een ring in zijn zak, en hij er helemaal klaar voor is om op één knie te gaan. Om zijn eeuwige trouw te beloven. Om de hand van zijn zielsverwant in de zijne te nemen en haar een aanzoek te doen, waarbij hij haar belooft haar voor eeuwig en altijd lief te hebben, haar te eren en te koesteren, tot de dood hen scheidt, amen.

Vandaag was het niet die dag.

Toch had ik wel een ring in mijn zak. Een heel mooie gouden ring met een diamant van één punt vier karaat. Het was een goede deal omdat mijn neef Paulie bij de juwelier werkte en een of andere arme kerel had hem teruggebracht. Natuurlijk stond er wel de naam van iemand anders in gegraveerd, maar Paulie had me verzekerd dat hij die kon weghalen.

Achteraf denk ik dat ik dat beter had kunnen laten doen voordat ik mijn aanzoek deed. Maar ik kon niet helemaal helder meer denken; ik moest een echtgenote hebben, en snel ook.

Het kwam allemaal door onze belachelijke familietraditie. Om Moretti & Zn, het bouwbedrijf in handen van de familie, te kunnen overnemen, moest de oudste zoon gesetteld zijn met een vrouw en bij voorkeur een paar kinderen, tegen de tijd dat hij vijfendertig was. Mijn vader, die achtenzestig was en op het punt stond om met pensioen te gaan, dreigde al jaren om het bedrijf over te dragen aan mijn jongere broer Pietro.

Pietro, verdomme!

Hij was dan wel tweeëndertig, getrouwd en zijn derde bambino

was op komst, maar hij was n o it op tijd, altijd chaotisch en veel te gemakzuchtig om een goede manager te zijn. Aannemers, leveranciers en klanten liepen de hele tijd over hem heen omdat hij zo conflictvermijdend was.

Begrijp me niet verkeerd, hij is mijn kleine broertje en ik ben dol op hem, en mijn nichtje en neefje zijn geweldig, maar hij is niet de geschikte persoon om een miljoenenbedrijf te runnen.

Ikzelf? Ik zocht graag de confrontatie op. Ik was er niet bang voor om het iemand te zeggen wanneer ze iets verkloot hadden of iemand te wijzen op de prijs van de offerte of de deadlines waar ze akkoord mee waren gegaan. Ik wist wanneer ik innemend moest zijn en wanneer ik de klootzak moest uithangen. Ik wist wanneer ik een innemende klootzak moest zijn. En ik wist hoe ik een deal moest sluiten.

Tenminste, dat dacht ik.

Voordat ik mijn aanzoek deed.

Ik ging zo'n drie maanden met Reina om en ik dacht dat dat een redelijke periode was om samen te zijn, hoewel ik daar misschien niet zo goed over kan oordelen aangezien vaste relaties nooit mijn ding zijn geweest. Niet dat ik me dan als een eikel gedroeg; ik zorgde er altijd voor dat een vrouw precies begreep wat ik haar kon bieden (een fantastisch leuke tijd) en wat niet (iets wat op een relatie leek).

Maar nu de vijfendertig steeds dichterbij kroop en de dreigementen van mijn vader serieuzer werden, besepte ik dat ik me moest vermennen en een vrouw een ring zou moeten aanbieden.

Reina leek me een prima kandidate om mevrouw Moretti te worden. Ze was wel wat jong, gisteren was ze eenentwintig geworden, ze zat iets te veel op haar telefoon en soms had ik geen flauw idee waar ze het over had, maar ze voldeed aan al mijn voorwaarden. Ze was mooi, niet achterlijk, ze kon met haar familie opschieten en haar moeder was eind veertig en zag er nog goed uit. Wat wilde je nog meer?

Ze voldeed ook aan de voorwaarden van mijn ouders: katholiek, Italiaans, mijn *nonna* kende haar *nonna*.

Was ik verliefd op haar? Nee. Maar de liefde kon in de loop van de tijd groeien, toch? Ik wist het niet zeker, want ik was nog nooit verliefd geweest, maar het leek me dat dat zich wel zou vormen, net

als een nieuwe bank die eerst hard zit, maar die steeds comfortabeler wordt als je er vaker op gaat zitten. Ik dacht dat we er uiteindelijk wel zouden komen.

Het belangrijkste was nu om mijn positie aan de top van Morretti & Zn, waar ik vanaf m'n veertiende elke dag van mijn leven had gewerkt, veilig te stellen. Ik had niet met bloed, zweet en tranen zo hard gewerkt om het bedrijf te laten groeien, om het naar Pietro te zien gaan. En ik zou verdomme al helemaal niet de eerste oudste zoon in vijf generaties zijn die er niet in zou slagen om het bedrijf over te nemen. Als daar een vrouw en kinderen voor nodig waren, dan zorgde ik dat ik een vrouw en kinderen kreeg.

Hoe moeilijk kon het zijn?

Dat bleek dus lastiger dan ik dacht.

Om Reina's verjaardag te vieren had ik haar mee uit eten genomen bij DiFiore's, het beste Italiaanse restaurant van de stad. Big Tony, mijn moeders neef, was de eigenaar. We kregen de beste plek in het restaurant. Kaarsen op tafel. Er speelde zachte muziek. Zelf droeg ik een nieuw pak en een stropdas. Ik was naar de kapper geweest en had mijn stoppelbaard getrimd. Ik rook gewoonweg fantastisch, een lok van mijn golvende haar viel over mijn voorhoofd en ik droeg mijn geluksonderbroek.

Het ging gebeuren.

Ik wachtte tot de serveerster, mijn nicht Lara, onze borden voor het nagerecht had weggehaald en ging rechtop zitten terwijl ik mijn keel schraapte. Mijn maag kneep een beetje samen, maar dat negeerde ik. 'Hoe vind je je verjaardag tot nu toe?'

Reina glimlachte naar me en gooide haar lange, steile, donkere haar over haar schouder. 'Het is geweldig. Bedankt voor het eten. De ravioli was erg lekker.'

'Graag gedaan.' Ik keek naar haar wijnglas en zag dat het nog behoorlijk vol zat. Ik was me te buiten gegaan aan een dure fles Barolo, die het elke cent waard was. 'Vond je de wijn niet lekker?'

'Eerlijk gezegd?' Ze haalde haar schouders op. 'Ik ben niet zo'n fan van rode wijn. Maar ik wilde niet onbeleefd zijn.'

'Het is niet onbeleefd om te zeggen wat je wilt,' zei ik. 'We bestellen iets wat jij wilt.'

‘Kan ik gewoon een cola light nemen?’

‘Natuurlijk.’ Ik wenkte Lara en bestelde een cola light voor Reina. Toen die gebracht was, keek ik toe hoe ze een slokje nam door het rietje en begon opnieuw. ‘Nou, het is dus je verjaardag.’

‘Ja.’ Ze wierp een blik op haar telefoon die op tafel lag.

‘Wil je je cadeautje?’

Ze straalde als een kind dat een snoepje kreeg. ‘Heb je een cadeautje voor me gekocht?’

‘Misschien wel.’ Ik hield mijn hoofd schuin en keek haar aan met mijn zwoelste blik.

‘Enzo, je had niets voor me hoeven kopen. Je hebt me al mee uit eten genomen.’

‘Luister, je wordt maar één keer eenentwintig. Ik wil dat het onvergetelijk is.’

‘Ahw, dat is zo lief.’

Uit de binnenzak van mijn jasje haalde ik het doosje tevoorschijn. Ik opende het, hield de ring voor haar neus en trok een wenkbrauw op. ‘Nou? Wat zeg je ervan?’

Haar mond viel open. Ze staaarde naar de diamant alsof het een reusachtige spin was die haar zou kunnen aanvallen. ‘Wat is dat?’

‘Het is een verlovingsring.’ Ik keek even snel in het doosje, om er zeker van te zijn dat de ring er ook echt in zat.

‘Dat... dat zie ik. Maar waarom hou je een verlovingsring voor mijn neus?’

‘Nou... daarom.’ Ineens kreeg ik het bloedheet en het zweet brak me uit. Ik maakte mijn stropdas wat losser. ‘Ik wil graag verloofd zijn.’

‘Met mij?’

‘Ja.’ Ik schraapte mijn keel. ‘Met jou.’

‘Maar... je hebt niet eens een aanzoek gedaan.’

‘Jawel.’

‘Nee, niet waar. Je hebt me alleen een ring laten zien.’

‘O. Dan zal ik eerst een aanzoek doen.’ Maar eerst stak ik twee vingers achter de boord van mijn witte overhemd en trok eraan. ‘Nou, wil je met me trouwen?’

Even staaarde ze me aan en toen perste ze haar lippen op elkaar. ‘Ehm, dit is echt heel ongemakkelijk. Maar... nee.’

‘Wat?’ Ik knipperde. ‘Hoe bedoel je, nee?’

‘Ik bedoel, nee, ik wil niet met je trouwen. We kennen elkaar pas drie maanden, Enzo.’

‘Ik weet het, maar de tijd vliegt en... en voor je het weet is het vier maanden.’

Ze keek verward. ‘Hè?’

‘Kijk, ik weet dat dit allemaal een beetje... onverwacht komt,’ zei ik en ik trok weer aan de boord van mijn overhemd. ‘Maar ik vind je echt heel leuk.’

‘Echt?’

‘Absoluut.’

Ze deed haar armen over elkaar en ze inspecteerde me wantrouwend. ‘Waarom heb je dan nooit iets geprobeerd?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik bedoel dat je me gezoend hebt, maar meer niet. En de keren dat ik probeerde initiatief te tonen, trok je je terug.’

‘Ik probeerde je te respecteren.’ Ik pakte mijn ijswater en sloeg het in één keer achterover. ‘Ik wilde je alleen laten weten dat ik bereid was om te wachten.’

Ze schudde haar hoofd, alsof ze het niet begreep. ‘Dat weet ik maar... ik vond het raar. Ik dacht eigenlijk dat je misschien homo was.’

‘Als iemand geen seks met je wil, betekent dat niet meteen dat hij homo is,’ zei ik geërgerd. ‘En wat is er raar aan dat je het meisje met wie je wilt gaan trouwen, wilt respecteren?’

Ze rolde met haar ogen. ‘Enzo, in hemelsnaam. We gaan niet trouwen.’

‘Waarom niet?’

‘Om te beginnen ben ik pas eenentwintig. Er is nog zoveel dat ik wil doen. En als ik ga trouwen, áls, wil ik dat mijn man me niet alleen respecteert, maar ook dat hij niet van me af kan blijven. Iemand die verliefd op me is.’

‘Liefde,’ zei ik schamper en ik fronste. ‘Wat betekent dat nou helemaal?’

‘Het is iets wat je voelt voor degene aan wie je een aanzoek doet. En... en wat staat er in die ring gegraveerd?’ Voor ik haar kon tegen-

houden trok ze de ring uit het fluwelen kussentje. ‘Er staat: *Liefde voor altijd, Ricky.*’

‘Eh...’

‘Wil je...’ Ze staaarde naar de ring en toen weer vol ongeloof naar mij. ‘Wil je mij ten huwelijk vragen met een ring die van iemand anders is?’

‘Ik kan het uitleggen,’ zei ik, al besepte ik dat er geen enkele goede verklaring was voor die inscriptie.

‘Laat maar.’ Zuchtend deed ze de ring terug in het doosje en schoof het naar me toe. ‘Het maakt toch niet uit.’

Vernederd klapte ik het doosje dicht. ‘Wauw. Ik heb dit echt verkloot, hè?’

‘Ja, nogal. Maar het echte probleem is niet eens de ring.’ Reina leunde naar me toe en raakte over de tafel mijn onderarm aan. ‘Ik ben niet verliefd op je, Enzo. En jij ook niet op mij, of wel?’

Starend naar het tafelkleed schudde ik mijn hoofd.

‘En eigenlijk...’ Ze trok haar hand terug en zuchtte. ‘Ik denk niet dat het iets tussen ons wordt. Je bent een beetje... te oud voor me.’

Met een ruk keek ik op. ‘Hè?’

‘Niet dat je oud bent,’ zei ze snel. ‘Maar voor mij ben je net iets te oud.’

Daar was ik het natuurlijk helemaal mee eens, maar ik vond het niet leuk om te horen. Ik pakte mijn wijnglas en nam een paar dure slokken.

Reina keek op haar telefoon. ‘Luister, bedankt voor het eten en... en alles, maar ik denk dat het beter is als we niet meer met elkaar afspreken.’

‘Prima,’ zei ik en ik slurpte meer Barolo naar binnen.

‘Mijn vrienden zitten verderop bij The Topsy Canoe,’ zei ze, waarmee ze de bar bedoelde die pas geleden was geopend in Bellamy Creek en die populair was bij jongeren. ‘Dus ik denk dat ik daar maar naartoe loop.’

‘Laat mij je er dan tenminste heen brengen.’ Ik zette mijn lege wijnglas neer, pakte mijn portemonnee en keek of ik Lara zag, zodat ik kon betalen.

‘Nee, echt, blijf maar en drink je wijn op. Ik ga liever lopen.’

Ze stond op en stopte haar tas onder haar arm. ‘Even goede vrienden?’

Ik probeerde te glimlachen, maar het was maar een halfhartige poging. ‘Even goede vrienden.’

‘Goed,’ zei ze en ze keek weer op haar telefoon. ‘Tot ziens.’

Ze tikte een bericht toen ze wegliep.

Met een boze frons stopte ik het doosje terug in mijn binnenzak en ik schonk net meer wijn in mijn glas toen Lara bij de tafel opdook.

‘Hé,’ zei ze en ze keek verrast. ‘Ik zag net je afspraakje weggaan. Heeft ze je gedumt of zo?’

‘We hebben samen besloten ieder onze eigen weg te gaan,’ loog ik.

‘Voor vanavond? Of in het algemeen?’

‘In het algemeen.’

‘Aha.’ Ze was even stil. ‘Gaat het?’

‘Prima.’ Maar het was niet prima. Mijn toekomstplannen waren zojuist aan flarden gescheurd en het was mijn eigen stomme fout.

‘Wil je de rekening zodat je kunt gaan?’ vroeg Lara meelevend.

Ik trok mijn schouders op. ‘Neuh. Ik hoef nergens naartoe. Als je de tafel niet nodig hebt blijf ik hier als een oude man in zijn eentje wijn zitten drinken. Dat zal ik waarschijnlijk de rest van mijn leven blijven doen, dus dan kan ik er maar net zo goed meteen aan wennen.’

‘O, kom op. Je weet best dat je niet lang alleen zult blijven.’ Lara gaf een duwtje tegen mijn schouder. ‘Maar blijf zolang zitten als je wilt. Als ik je eruit moet schoppen dan laat ik het je weten.’

‘Bedankt. Ik zal een goede fooi geven.’

Ze knipoogde naar me. ‘Dat weet ik.’

Weer in mijn eentje dronk ik van de wijn en ik staarde naar het flakkerende kaarslicht terwijl ik me afvroeg wat ik in vredesnaam verkeerd had gedaan. Was het mijn fout dat ik niet verliefd was op Reina? Had ik moeten doen alsof? Had ik met haar naar bed moeten gaan om het te ‘bewijzen’? Dit was een perfect voorbeeld van waarom ik me ver van relaties hield.

Vrouwen waren verwarrend, irritant, gehumeurd en grillig. Ze zeiden het ene, maar deden het andere. Ze verwachtten dat je pre-

cies wist hoe je je moest gedragen en wat je moest zeggen zonder het je te vertellen. Ze wilden gedachtelezers, geen mannen. En als je dan iets verkeerd deed of zei, of naliet om het juiste te zeggen, dan werden ze woest en vlogen de borden je om de oren, of ze praatten dagenlang niet met je. Mijn ouders waren al zesendertig jaar samen, dus ik wist heel goed hoe een huwelijk werkte. De buien van mijn moeder en haar opvliegendheid wakkerden de woede van mijn vader aan en hij kon soms echt een koppige, agressieve klootzak zijn. Ik heb het over zesendertig jaar aan knetterende ruzies, dichtknallende deuren en dreigementen om te vertrekken of de sloten te vervangen.

Niet dat ze het ooit waarmaakten. Ik had verdorie twee jongere broertjes en drie jongere zusjes, en als onze ouders geen ruzie maakten waren we het er alle zes over eens hoe gênant het was dat ze niet van elkaar konden afblijven. Maar het was altijd het ene uiterste of het andere. Hoe kon iemand in vredesnaam zo leven? Wat was daar leuk aan?

‘Hallo daar. Is deze stoel bezet?’

Alsof deze avond niet erger kon worden, keek ik op naar Bianca DeRossi, zo ongeveer mijn minst favoriete persoon op aarde, die naast de tafel stond met een glas wijn in haar hand.

‘Lijkt er niet op, hè?’ snauwde ik.

Ze glimlachte en nam tegenover me plaats. ‘Dank je, ik kom graag bij je zitten.’

Fronsend dronk ik mijn glas leeg en schonk de rest van de fles in mijn glas. Normaal gesproken zou ik nooit zo onbeleefd doen tegen een vrouw, maar Bianca was niet zomaar een vrouw. We kenden elkaar als kinderen al, onze families waren bevriend, maar ze was altijd al een verwaande boekenwurm die vond dat ze te slim was voor mij. Elke keer als ik met haar probeerde te praten, sloot ze zich af en liep weg. Mijn ouders dwongen me om met haar naar een dansfeest te gaan op haar katholieke middelbare school voor meisjes. Het verbaasde me niet dat ze zelf geen date kon regelen. Die avond had ze een boek meegenomen in haar tas, dat ze de hele tijd voor haar neus hield. Dus vermaakte ik mezelf door met andere meisjes te dansen. Hoe moest ik nou weten dat ze daar zo kwaad om werd dat ze aan

haar vriendinnen vertelde dat ik een kleine lul had. Ze was er niet eens in de buurt geweest!

Ik kwam er jaren later pas achter dat ze dat had verteld, toen ik met een van haar klasgenoten ging en zij aangenaam verrast was door de royale grootte van mijn zaakje. Toen ik haar vroeg waarom ze dacht dat ik niet zo goed bedeed zou zijn, vertelde ze wat Bianca had gezegd.

Ik was er nog steeds pissig om.

Toen Bianca ging studeren was ze naar Chicago verhuisd, maar een paar jaar geleden kwam ze weer terug naar Bellamy Creek en was gewoon verdergegaan met mij te irriteren. Ze was interieurontwerper en ze vond het leuk om huizen te kopen, die op te knappen en door te verkopen, net als ik. Op de een of andere manier kreeg ze het voor elkaar om mij bij elk huis waar we op boden te overbieden. Ze gedroeg zich dan poeslief, alsof we oude vrienden waren.

Dat waren we niet. Ik kon haar niet uitstaan. Ze was geen verwaande boekenwurm meer, maar ze wist nog steeds precies hoe ze mij op de kast moest jagen.

En wat nog erger was?

Ze was verdomd knap.

‘Wat doe je hier?’ vroeg ik.

‘Ik was hier met mijn familie om mijn vaders verjaardag te vieren. Maar onze familiefeestjes duren nooit lang, want oma Vinnie is zesennegentig. Na een uur begint ze in slaap te vallen.’

‘Wauw. Zesennegentig.’ Ik liet mijn ergernis even los om mijn waardering voor haar lange leven uit te spreken.

‘Ja. Ze was getrouwd op haar eenentwintigste, kreeg vijf kinderen voor ze dertig was en was zeventig jaar getrouwd met opa Jack voor hij overleed. En dat wrijft ze me graag elke keer als ik haar zie onder de neus, net voor ze vraagt waarom ik nog single ben.’ Bianca nam een slok van haar wijn.

‘Daar heb ik wel wat ideeën over.’

Onder de tafel schopte ze met haar voet tegen die van mij. ‘Dus, hoe zit het met jou? Ik zag dat je een afspraakje had. Of was je aan het babysitten?’

Ik staarde haar aan. ‘Erg grappig.’

Ze grijnsde. ‘Nou, wie was ze? Je vriendin?’

‘Nee. We zijn uit elkaar.’

Haar ogen werden groot. ‘O. Wat vervelend.’

‘Nee, dat vind je niet.’

‘Enzo, dit zal je misschien verbazen, maar ik ben niet de vijand. Ik heb niet eens zo’n erge hekel aan je.’

‘O nee? Sinds wanneer?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Sinds we geen onvolwassen, onhandige kinderen meer zijn, die niet wisten hoe ze vrienden moesten zijn met iemand van het andere geslacht.’

‘Spreek voor jezelf. Ik had genoeg vriendinnen.’

Haar blauwe ogen glommen in het kaarslicht. ‘Dat is waar. Je was altijd al een vrouwenman.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Hoe dan ook, ik zit hier wel in mijn eentje.’

‘Wacht, verwacht je dat ik medelijden met je heb? Alsof je niet zo naar buiten zou kunnen lopen en het volgende meisje dat je ziet zou kunnen strikken? Er bestaat geen vrouw die jouw charmes kan weerstaan, Enzo. Die donkere ogen? Dat golvende haar? Die Moretti-branie?’

‘Blijkbaar ben ik het kwijt,’ mompelde ik en ik gooide het restje van Reina’s Barolo in mijn glas.

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Eh, dat denk ik niet. Je vond dat meisje niet echt superleuk, of wel?’

Schouderophalend zei ik: ‘Ze was wel oké.’

‘Je kunt beter krijgen.’

‘Beter is niet het punt.’

‘Wat is dan het punt?’

‘Dat het snel moet.’

‘Waarom?’ Ze lachte. ‘Verander je anders klokslag middernacht in een pompoen?’

‘Nee, ik raak Moretti & Zn kwijt aan mijn broer Pietro als ik niet voor mijn vijfendertigste getrouwd ben.’

Haar mond viel open. ‘Meen je dat?’

Ik gaf geen antwoord, maar goot de laatste slokken Barolo naar binnen en zette het glas met een klap neer. ‘Ik heb nog een drankje nodig. Iets sterkers.’

‘Ik ook,’ zei ze en ze dronk haar wijn op.

Ik wenkte Lara en we bestelden cocktails, een dirty wodka martini voor Bianca en bourbon met ijs voor mij. Zodra ze de drankjes gebracht had, nam ik een slok en bekeek de vrouw tegenover me. Kwam het door de wijn of zag ze er nog leuker uit dan de laatste keer dat ik haar zag?

Haar huid was zo licht dat ze bijna oplichtte in het donker, haar felrode haar op schouderlengte had een gouden glans in het kaarslicht, blauwe ogen die niets ontgingen achter een bril met zwart montuur, en een volle mond met brandweerrode lippenstift. Ze had een kleine neus en kleine oren, eigenlijk was alles aan haar klein, en als ik het me goed herinnerde had ze er een hekel aan als je haar daarmee plaagde.

‘Wat?’ zei ze onzeker doordat ik haar aanstaarde. Ze streek over haar haar. ‘Waarom kijk je zo naar me?’

‘Ik vroeg me gewoon af wat je van je ouders te eten kreeg waardoor je groei belemmerd werd.’

Ze kneep haar rode lippen op elkaar en ging rechterop zitten. ‘Ik heb een normale lengte, dank je wel.’

‘Normaal voor een eekhoorn misschien.’

Ze nam een slokje van haar martini en klakte met haar tong. ‘Je bent wel erg obsessief met lengte bezig. Wat moeten we daarvan denken, dokter Freud? Zou hij misschien bang zijn dat hij zich ergens niet aan kan meten?’

‘Hé, jij hebt zelf die roddel verspreid over de grootte van mijn... mijn zaakje,’ zei ik boos en ik zette mijn borst op. ‘Volkomen ongegrond trouwens.’

‘Oké, oké.’ Ze zette haar glas neer en hield haar handen omhoog. ‘Het is tijd dat ik daarvoor mijn excuses aanbied.’

‘Ik denk niet dat ik die aanvaard,’ zei ik koppig. ‘Je kunt iemands mannelijkheid niet zo beledigen, niet zonder het gezien te hebben, en dan van hem verwachten dat hij zegt dat het niet uitmaakt. Je hebt de familiejuwelen bezoedeld.’

Lachend deed ze haar haar achter een oor. ‘Het spijt me echt voor wat ik heb gezegd en ik zal nooit je juwelen meer bezoedelen.’

‘Waarom had je dat überhaupt gezegd?’

Ze pakte haar glas weer en nam elegant een slok. ‘Om je terug te pakken natuurlijk, omdat je elk meisje had gevraagd om te dansen behalve mij.’

‘Wat?’ Ik snoof. ‘Dat is belachelijk. Je wilde niet met me dansen.’

‘Hoe weet je dat? Je hebt het nooit gevraagd.’

‘Bianca, je had verdorie een boek meegenomen en je zat er de hele tijd in te lezen.’

Ze sloeg een hand voor haar borst. ‘*Twilight* is niet zomaar een boek voor mij, Enzo. Het is een hele wereld. Ik lees het elk jaar wel een keer opnieuw.’

‘*Twilight*? Gaat dat niet over die tienervampier?’

‘Die vampier was tenminste een echte heer.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Wat jij wilt. Je weigerde om met me te praten en ik zat me te vervelen, dus ik had een paar andere meisjes gevraagd om te dansen. Ik dacht niet dat het erg zou zijn.’

‘Nou, voor mij was het pijnlijk,’ zei ze, met haar goedgevormde kleine neus in mijn richting. ‘Ik was me er al van bewust dat je er niet eens wilde zijn, ik wist dat je mij had gevraagd omdat het van je ouders moest. En dat vond ik vreselijk, dus gedroeg ik me zo om niet te laten zien dat ik me vernederd voelde.’

‘Nou, dat wist ik allemaal niet, want je zei nooit iets. Maar... het spijt me als ik je ermee gekwetst heb.’

‘Excuses aanvaard,’ zei ze. ‘Wil je nu ook die van mij aanvaarden?’

‘Het zal wel,’ bromde ik en ik nam nog een slok.

Een glimlach liet haar gezicht oplichten. ‘Dank je. Kunnen we dan nu vriendjes zijn?’

‘Kunnen we wel proberen,’ zei ik, ‘al begrijp ik nog steeds niet waarom je toen zo arrogant deed en nooit met me wilde praten.’

‘Ik was niet arrogant, Enzo, ik was verlégen!’ riep ze uit, alsof ik dat had moeten weten. ‘En jij was altijd omringd door meisjes die naar je knipperden, hun lange blonde haar over hun schouder gooiden en idioot giehelden om alles wat je zei. Het was niet zo dat ik dacht dat ik te goed voor je was, alleen maar omdat ik niet bij hen hoorde. Eerlijk gezegd verrast het me dat je me überhaupt nog herinnert van die tijd. Je zag me nooit staan als ik erbij was, omdat jouw ego zoveel ruimte innam.’

‘Oké, misschien moeten we het verleden maar laten rusten,’ zei ik toen ik eraan dacht waarom ik haar nooit mocht. ‘Het is duidelijk dat we het hier niet eens over zullen worden.’

‘Best.’ Ze haalde het stokje uit haar martini en at een van de olijven op. ‘En hoe gaat het vanavond met je ego? Een beetje gekrenkt, hè?’

‘Het gaat prima,’ zei ik en ik trok mijn stropdas recht. ‘Reina was duidelijk niet de juiste keuze als vrouw. Ik ben blij dat ze nee zei.’

Bianca stikte bijna in haar olijf. ‘Wacht even.’ Ze wapperde in haar gezicht en slikte. ‘Je hebt een aanzoek gedaan aan... aan... hoe heette dat kleine meisje?’

‘Reina. En jij hebt niet het recht om iemand klein te noemen, Kleintje.’

Zoals ik al hoopte keek ze meteen even chagrijnig toen ik haar bij haar oude bijnaam noemde.

‘We hebben het nu over jou. Heb je haar vanavond echt gevraagd? Met een ring en alles?’

Ik zuchtte diep en had er spijt van dat ik het gezegd had. ‘Ja, dat heb ik gedaan.’

Haar ogen lichtten op. ‘Mag ik hem zien?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je alleen maar zout in mijn wond wilt strooien.’

‘Sjezus, Enzo. Je bent niet gewond. Je houdt niet eens van dat meisje, je wilde haar alleen maar een ring geven zodat je vader jouw naam op het briefpapier van het bedrijf zou zetten.’ Ze hield haar hand op. ‘Nou, geef op.’

Iets zei me dat ik hier spijt van zou krijgen, maar ik pakte het doosje uit mijn binnenzak.

Ze pakte het aan en deed het open. ‘Hij is mooi,’ zei ze vol bewondering, maar met tegenzin. Toen tuurde ze ernaar en zette haar bril hoger op haar neus. ‘Staat er iets in gegraveerd?’

Ik pakte mijn bourbon en nam een grote slok. ‘Nee.’

‘Maar er staat...’ Ze zette het doosje neer en trok de ring uit het doosje om hem beter te kunnen bekijken. Toen begon ze te lachen. ‘*Liefde voor altijd, Ricky?*’

‘Geef hier.’ Ik leunde naar haar toe en probeerde de ring uit haar hand te pakken, maar ze hield hem buiten mijn bereik.

‘Wacht even! Ik wil hem passen.’

Ik leunde achterover, pakte mijn drankje en gooide de rest naar binnen. Kon deze avond nog erger worden?

Bianca liet de ring om haar vinger glijden. Hij paste. Ze bekeek haar hand die ze voor haar gezicht hield. ‘En wat had je gezegd?’

‘Ik had haar gevraagd.’

‘Maar hoe? Zei je bijvoorbeeld zoiets als: “Je bent de liefde van mijn leven en ik wil voor altijd bij je zijn”?’

‘Eh, niet echt. Ik wilde niet tegen haar liegen. Ik wilde haar gewoon alleen de ring geven.’ Ik maakte een zwaaibeweging met mijn hand.

‘Maar je moet toch íéts gezegd hebben?’

‘Wat maakt dat nou uit?’ vroeg ik geërgerd.

‘Luister, ik probeer je alleen maar te helpen. Je hebt het vanavond duidelijk verknald en je hebt zelf toegegeven dat je zo snel mogelijk een Lucy voor je Ricky moet vinden, toch?’

Ik keek of ik Lara ergens zag. Ik had nog een drankje nodig. En een lift naar huis.

‘Toch?’ Bianca porde me onder tafel met haar voet. ‘Ik wil je daarbij helpen.’

‘De enige manier om me daarbij te helpen is om met me te trouwen,’ gromde ik, terwijl ik Lara wenkte. ‘En aangezien daar geen sprake van is, is deze discussie voorbij.’

‘Nou, wacht eens even. Wie zei dat er geen sprake van is?’

Vol ongeloof staarde ik haar aan. ‘Hè?’

Bianca keek aandachtig naar de ring om haar vinger. ‘Ik zit zo-maar wat hardop te denken. Maar het lijkt mij dat we allebei een doel hebben dat we eenvoudigweg kunnen bereiken met een neprelatie.’

Ik schudde met mijn hoofd om weer helder te worden, maar de mist bleef. ‘Ik weet dat ik dronken ben, maar waar heb je het in vredesnaam over?’

Ze zuchtte en nam een slokje van haar martini. ‘Ik heb het over het feit dat jij een echtgenote nodig hebt om te krijgen wat jij wilt.’

En ik wil die echtgenote zijn, tijdelijk en onder strenge voorwaarden, als jij ermee instemt om mij te geven wat ik wil.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee. Ammenooitniet. Ik weet wel waar je op uit bent. Ik ga je niet betalen om te doen alsof je mijn vrouw bent.'

Bianca rolde met haar ogen. 'Doe even normaal, Enzo. Ik wil je geld helemaal niet. Dat heb ik niet nodig.'

'Dan snap ik er niks van,' zei ik. Weer liet een vrouw me compleet versted staan. 'Wat wil jij dan hebben dat ik je kan geven?'

De glimlach die die helrode lippen vormde had een waarschuwing moeten zijn. 'Een kindje.'